

Angela Sommer-Bodenburg
Nicholas Waller

Het boek bij
de film
(ook in 3D)

De
Kleine
Vampier

De kleine vampier

Angela Sommer-Bodenburg

De
kleine
vampier

Het boek bij de film
door Nicholas Waller

UITGEVERIJ |
De Fontein |

JEUGD

Hoofdstuk 1

Het was een rustige nacht in het diepst van Transsylvanië. Een vredige, heldere aprilnacht, warm voor de tijd van het jaar. De meeste wilde dieren sliepen. In de dorpen en kleine stadjes op het platteland lagen verstandige mensen al in bed en droomden hun warrige dromen.

Maar niet overal was het rustig. Hoog in de lucht, in het maanlicht, gebeurde iets wat zo uit een nachtmerrie leek te komen. Iets waar een sterfelijk mens een hartstilstand van zou krijgen, als hij het zou zien. Vampiers! Ondode mensen, met een witte huid en fonkelend rode ogen, vlogen hoog door de nachthemel. Vanuit alle windstreken kwamen ze met tientallen tegelijk aangevlogen, alleen, samen of in kleine groepjes. Het waren vampiers

in alle soorten, maten en leeftijden, en ze zagen er allemaal fantastisch uit met hun golvende capes en kleding uit vervlogen tijden.

De vampiers vlogen daar zonder dat iemand ze zag, op een eenzame, scharrelende rat na en een rusteloze, stille uil, die toevallig omhoogkeek en de schrik van zijn leven kreeg.

Ze werden ook gezien door iemand die altijd al met vampiers bezig was. Dat was Rookery de vampierjager, die met zijn rugzak op door de heuvels sjokte. Hij bleef staan om omhoog te kijken en zijn ogen begonnen te glimmen. 'Ze zwermen!' zei hij in zichzelf. 'De grootste bijeenkomst in jaren. Eeuwen!'

Met een dunne, vreugdeloze glimlach draaide hij zich om en liep terug in de richting waar hij vandaan kwam. Hij liep sneller nu, als een man met een plan.

De groepjes vampiers die aankwamen boven hun bestemming in Transsylvanië, sloten zich aan bij een grote rondcirkelende kring. In de donkere, beboste vallei onder hen lag een schitterende dodenstad: het grootste kerkhof van Europa, misschien zelfs van de hele wereld. Het leek net een stad die ooit machtig was geweest, maar waar het nu donker en stil was geworden. Er stonden enorme afbrokkelende familietombes, grimmige gotische mausoleums, bescheiden kapelletjes en kleine losse graven met wegen, kronkelpaadjes en trappen van gebarsten steen ertussen. De dodenstad was honderden jaren geleden aangelegd. Er kwamen nu geen nieuwe inwoners meer bij. Het hele

kerkhof was overwoekerd door groen: hoge bomen met hangende takken en kruipende, warrige klimop. Hier en daar hadden grote boomwortels zich naar boven gewerkt en graven opengewrikt, die nu open en bloot onder de hemel lagen. Aan één kant werd de vallei afgesloten door een rotswand vol oeroude gangen: de catacomben.

Er bleven almaar meer vampiers aankomen en zo nu en dan maakte een klein groepje zich los om in de vorm van een pijl in de vallei af te dalen, als een team stuntvliegers. Ze namen een bocht en vlogen recht op de twee bronzen deuren van een poort in een onopvallende graf-tombe af, die op een paar treden voor de rotswand stond. Op het moment dat ze tegen de deuren aan leken te knallen, gingen die van binnenuit open en de vampiers vlogen recht naar binnen, zonder langzamer te gaan vliegen.

Die tombe was geen echte tombe. Het was de ingang van een veel groter bouwwerk. In de ruimte achter de rotswand landden de vampiers boven aan de brede treden van een enorme stenen trap. Als je die afdaalde, kwam je in een grote zaal die in de rotsen was uitgehakt. Dit geweldige staaltje hakwerk was talloze jaren geleden door primitieve reuzen gedaan, beweerden sommige mensen. Andere mensen, die fatsoenlijke geschiedenisboeken lasen, zeiden dat de ruimte was uitgehakt door menselijke steenhouwers uit de middeleeuwen, tussen 1270 en 1320.

De grote zaal was ooit bedoeld als kerk, maar werd al heel lang niet meer gebruikt. De ruimte was versierd met Ionische zuilen, gotische bogen, waterspuwers en schreeuwende standbeelden. De tijd en ook een paar

aardbevingen hadden hun sporen nagelaten. Er waren veel stenen uit de muren gevallen en sommige zuilen waren in vreemde hoeken scheefgezakt. De vloer was verzakt, met losse en ongelijke tegels.

Geen mens durfde hier naar binnen, want als je één voet verkeerd zette, dan kon alles instorten en was je er geweest. Voor onsterfelijke vampiers was dat niet zo'n punt, dus voor hen was dit een perfecte plek.

Rudolph von Schlotterstein zat in het achterste deel van de kerk achter een rotsblok verstopt, uit het zicht van de binnenvliegende vampiers. Hij kon het niet laten om zijn hoofd met stekeltjeshaar af en toe om de rots heen te steken om te zien wat er gebeurde.

Rudolph was helemaal niet bang. Hij was een vampier, net als de rest, maar hij was ook een jongen van dertien die het helemaal had gehad met zijn ouders. Hij wist eigenlijk niet zo goed hoe hij zich moest voelen. Eerlijk gezegd vond hij de eskaders vliegende vampiers best indrukwekkend, maar toch was hij vooral boos.

Met één oog op de menigte om te controleren of niemand hem zag, ging Rudolph op zoek naar een beter uitkijkpunt. Hij sprong lichtvoetig tegen de muren op en vloog toen naar de rand van een gebarsten, indrukwekkende boog die op een paar scheefgezakte zuilen rustte. Gewoon omdat het kon, kroop hij ondersteboven in het schemerduister langs de boog, en hij genoot ervan om jong en lenig te zijn.

Rudolphs zusje Anna, een meisje van twaalf met een

tijdloze schoonheid, liep over de muur naar hem omhoog. Ze was piekfijn gekleed, als een chique tiener met een voorliefde voor zwart. In haar handen had ze een bundeltje kleren en schoenen met gespen, met een touwtje eromheen.

Rudolph keek haar wantrouwend aan. 'Hoe heb je me gevonden?' vroeg hij.

'Makkie. Ik had niet eens door dat je verstopt moest zijn,' zei Anna liefjes. 'Hier zijn je feestkleren.'

Rudolph rolde geërgerd met zijn ogen. 'Ik heb die rommel al honderd jaar niet aangehad,' zei hij. 'Maar ik zie dat jij een nieuw huppelpakje hebt.'

'Moeder wil per se dat je ze past. Misschien moeten ze nog vermaakt worden.'

'Waarom? We worden toch niet groter.' Hij lachte zuur. 'Of denkt ze dat ik dikker ben geworden? Van wat wij eten?'

'Je kunt zo toch niet naar het feest!' zei Anna met een blik op Rudolphs outfit.

Hij keek naar beneden. 'Waarom niet? Wat is er mis mee?'

'Het is niet netjes genoeg voor een bijeenkomst als deze!'

Inderdaad waren zijn kleren nogal apart. Rudolph had de kleding gezien die jonge stervelingen tegenwoordig dragen en die beviel hem wel. Hij droeg een strakke, donkere jeans met twee riemen en zware, leren enkellaarzen met veel gespen, veters en studs. Zijn jasje hield het midden tussen een jack en een vest. Het was scherp van snit

en had een echte, hoog opstaande vampierkraag. Aan de gevoerde epauletten met stompe metalen punten hing zijn cape: een halflange zwarte, gevoerd met rode zijde.

‘Nou, je cape is prima,’ zei Anna. ‘Maar pas dit nou maar. Om moeder een plezier te doen.’

‘Deed ze mij maar eens een plezier! Het is mijn verjaardag!’ Hij griste het bundeltje kleren uit Anna’s handen. ‘Maar nee, vanwege haar heb ik een verschrikkelijke verjaardag. Ik doe die stoffige lorren niet aan. En al helemaal niet voor dat stelletje fossielen daarbeneden!’

‘Rudolph!’ piepte Anna, vol afschuw en opwinding over zijn onbeschofte gedrag. ‘Zoiets zeg je toch niet?’

‘Nou, kijk ze dan eens! Moet je ze horen! Er verandert niets... Helemaal niets!’

‘Ze zijn gelukkig...’

Rudolph schudde zijn hoofd. ‘Ze zeggen al honderden jaren precies dezelfde dingen!’

Onder hen stonden nu tientallen vampiers in de catacomben. Ze praatten met elkaar en begroetten de binnenvliegende nieuwkomers. Sommige hadden bekertjes met een donkere drank erin in de hand, andere knabbelden op borrelhapjes als krokante kikkers, bottenchips en naakt-slakpaté. Er klonk een galmend geroezemoes van oude vrienden en familie die elkaar begroetten en bijpraatten over gebeurtenissen in de duistere wereld.

Maar Rudolph had een punt. Juist omdat ze vampiers waren en al eeuwenlang ondoord in de schaduwen leefden, viel er niet veel nieuws te bespreken. Geen geboorten of huwelijken om over te babbelen, geen verhalen

over carrièrestappen of rampzalige verjaardagsfeestjes. En alleen bij hoge uitzondering hoefden ze een dodelijke ontmoeting van een familielid met een vampierdoder te melden.

Hij had helemaal geen zin om die loze praatjes te herkauwen. Vooral niet nu hij zijn oudtante Agaath zag, die als een galjoen in volle vaart op zijn ouders Freda en Frederick afzeilde. Rudolph slingerde zich met zijn bundeltje kleren de lucht in en zette zich af tegen een stenen muur. Hij deed alsof hij de hippe skateboarder was die hij 's avonds na het donker in een park in Sighisoara had gezien, toen ze met het hele gezin op bedevaart waren naar de geboorteplaats van Vlad de Spietser en hij zonder zijn vaders toestemming naar buiten was geslopen.

Voorzichtig liep hij naar de ingang van de catacomben. Hij ontweek net aangekomen groepjes vampiers, vloog over de lege trap omhoog en schoot de poort uit voordat de poortwachters of iemand anders hem konden tegenhouden.

‘Freda, Frederick!’ zei tante Agaath beneden in de grote zaal. ‘Wat zijn jullie voortreffelijk slank! Jullie lijken geen dag ouder dan in 1993! Of 1793, wat dat aangaat... Hahahaha!’

Freda en Frederick von Schlotterstein glimlachten beleeft. Het was een mager en knap aristocratisch echtpaar dat in mensenjaren ongeveer veertig leek. Ze hadden haar die grap al tientallen keren horen maken, en andere vampiers nog eens honderden keren. Sterker nog, ze hadden die grap zelf ook zo vaak gemaakt in hun jonge jaren

dat ze er liever nooit meer aan dachten.

Maar het was waar, er was in de afgelopen driehonderd jaar niet veel veranderd aan hun gezichten en hun elegante kleding uit het begin van de achttiende eeuw. Frederick was pijnlijk mager in zijn gezicht, alsof hij te veel energie kwijt was aan nadenken en piekeren. Hij had achterovergekamd haar en droeg het liefst donkere, strenge kleren. Freda kleetde zich ook donker, maar haar jas had iets sierlijks. Haar strak gesneden pantalon was het enige dat modern was aan haar kleding. Maar haar kapsel was een zootje: twee dikke knoedels boven op haar hoofd.

‘Tante!’ zei Freda vrolijk. ‘Wat bent u –’

‘Dik!’ riep tante Agaath vrolijk, terwijl ze haar handen op haar welgedane buik legde. ‘Dat is wat je denkt. Ontken het maar niet! Maar waar is de jarige job?’ Ze keek om zich heen of ze Rudolph zag. ‘Rudy! Zeg, Ru-u-u-dy!’

Anna daalde neer uit de schemering boven tante Agaath. ‘Ik geloof dat hij zijn verjaardagskleren aan het passen is,’ zei ze.

‘Wat zal hij er knap uitzien!’ zei Freda.

Frederick keek om zich heen en kneep zijn ogen een beetje dicht. ‘Ik heb hem al een tijdje niet meer gezien. Waar is die knul heen?’

‘Hij wilde wat privacy,’ zei Anna vaag.

Buiten kwamen er nog meer vampiergasten aan in het magische maanlicht, zo te horen uit Noorwegen en Rusland. Rudolph dook weg achter een afbrokkelend beeld van een

Transsylvanische officier uit de zeventiende eeuw. Terwijl hij wachtte tot de kust weer veilig was, keek hij omhoog naar de gebeeldhouwde man, die voor de helft bedekt was met klimop. Hij leek ongeveer even groot als Rudolph.

Hij glimlachte en knoopte het touwtje om zijn bundeltje kleren los. Hij haalde er een deftig smokingjasje uit en hield dat als een professionele kleermaker op voor de officier met zijn stenen gezicht. ‘Even stilstaan, alstublieft,’ zei hij. Hij trok de klimop ruw van het beeld af, legde het jasje om de schouders en bond de broek met het touw om het middel van het standbeeld. Toen legde hij de schoenen op de voeten, knoopte het strikje om de hals en sloeg ten slotte de opvouwbare hoed uit en zette die op het stenen hoofd. Het effect was behoorlijk goed.

‘Top,’ zei Rudolph bewonderend. Hij gaf het standbeeld een hand en ging ervandoor. Met een veel beter humeur besloot hij zijn trots in te slikken en naar het feest terug te gaan. Hij neuriede in zichzelf terwijl hij als een skateboarder over het kerkhof zigzagde. Toen dook hij de rijk bewerkte poorten van de grafkelder weer in en daalde af in de krochten der aarde.

In de grote zaal begon het feest op gang te komen. Een paar vampiers waagden zich aan een statige gavotte, een dans die bij velen mooie herinneringen oproep aan hun sterfelijke dagen in de achttiende eeuw. Op de muziek van een valse klavecimbel waaraan verschillende tonen ontbraken, stapten ze naar voren, naar achteren en in het rond alsof ze aan het hof van Lodewijk de Veertiende waren.

Rudolph drong door de menigte naar zijn ouders. Tante Agaath stond nog altijd ‘Ruuuu-dieieieie!’ te roepen. Rudolph greep zijn kans. Hij steeg op, maakte een strakke bocht, kwam achter haar neer en sloeg haar hard op de schouder terwijl hij ‘TANTE!!’ in haar oor schreeuwde.

Tante Agaath schrok en draaide zich om, ongelofelijk snel voor haar omvang. Ze sperde haar kaken zo wijd als de Hellepoort open en haar vampiertanden schoten naar buiten, trillend van spanning. Een tel later zag ze wie het was en deed haar mond weer dicht.

‘Rudy! Ik schrik me dood!’ riep ze uit, terwijl ze zich koelte toewuifde met haar hand.

‘Maar u bent toch al dood?’ zei Rudolph met een grijns.

‘Rudolph!’ zei Frederick, terwijl hij zich in zijn volle lengte oprichtte. ‘Bied onmiddellijk je excuses aan!’

‘Wat heb ik dan verkeerd gedaan? Ze riep me!’

‘Je mag mensen niet nodeloos laten schrikken!’

‘Het spijt me, tante Agaath,’ mompelde Rudolph.

‘Dank je, Rudy,’ zei tante Agaath. ‘Maar ik moet even gaan liggen. Ik ben er draaierig van!’

‘Ik help u wel,’ zei Anna. De anderen zagen ze weglopen. Tante Agaath leunde op Anna.

‘Het zal vagelijk tot je doorgedrongen zijn,’ zei Frederick, ‘dat een dergelijke schok niet werkelijk kan leiden tot de dood van een vampier. Wij verkeren na ons vampirogene proces immers in een staat van post-leven, een toestand die *inter alia* bekendstaat als meta-bestaan, ultra-essentie of de existentie na de dood. Maar een schok

tast wel degelijk de ectoplastische zenuwverbindingen van onze begeesterde semilichamelijkheid aan en kan de stroom van neuro-informatie dermate bemoeilijken dat, *in plenitude temporum* –'

‘Kom ter zake, lieverd,’ zei Freda. ‘Je maakt de jongen in de war.’

‘Ik snap het best,’ zei Rudolph.

‘O? Wat bedoel ik dan?’ vroeg Frederick.

‘Eh... O,’ zei Rudolph.

‘Hij bedoelt dat een plotselinge schok ons zwakker maakt,’ zei zijn moeder streng. ‘Het wordt moeilijker om te herstellen. En als we zwak zijn, lopen we meer gevaar als iemand ons kwaad wil doen. Zoals een grafschender of een vampierjager.’

‘Maar er is al jarenlang geen goede vampierjager geweest...’ zei Rudolph.

‘Er is nieuw nieuws,’ zei Frederick, ‘zoals je zou weten als je niet zo lang als een mensenschuwe salamander aan het plafond zou plakken en meer met onze gasten zou praten. Rookery de vampierjager is weer op pad en hij ontwikkelt duivelse nieuwe instrumenten. Hij heeft de handen ineengeslagen met een uitvinder-technicus die Manus heet, hier in Transsylvanië!’

Frederick schudde verdrietig zijn hoofd. Hij legde zijn arm om Rudolphs schouders en nam hem mee naar een rustig hoekje. ‘De veranderingen in de daglichtwereld van de stervelingen gaan steeds sneller. En ze dringen ook steeds meer door tot in de nacht.’ Hij keek naar het plafond, met één hand aan zijn kraag, en stond erbij alsof

hij college stond te geven op de universiteit van Greifswald. ‘Ik vrees voor jou, ik vrees voor ons allemaal.’

Rudolph keek om zich heen naar het lawaaierige feest. Hoewel de meeste gasten oud en muf waren, leken ze best gezond te zijn, relatief dan. Het was moeilijk te geloven dat ze serieus in gevaar waren, en al helemaal niet dat ze last hadden van veranderingen. De meeste waren tevreden met kleren die honderden jaren geleden voor het laatst in de mode waren.

‘Wat is dit?’ vroeg Frederick, terwijl hij een verdwaald blaadje klimop van de schouder van zijn zoon plukte. ‘Ben je buiten geweest?’

‘Ja, vader... Maar niet ver weg.’

‘Je moet echt ophouden met dat kinderachtige gedoe.’

Rudolph zwaaide met zijn arm naar de ingang van de catacomben. ‘Er waren vanavond honderden vampiers in de lucht!’

‘Daar gaat het niet om. Je verjaardag is al over twee dagen.’

‘En dan word ik dertien. Alweer! Voor de driehonderdste keer. Het is saai! Er verandert niets!’

‘Je derde eeuwfeest halen is een grote prestatie voor iemand van welke leeftijd dan ook, maar vooral voor iemand die zo jong is als jij en je broer en zus. Dat is de reden dat al die gasten er zijn.’

‘Ik wil dat er eens iets nieuws gebeurt!’

Rudolph zette zich moeiteloos af en vloog naar een van de antieke kroonluchters die boven de menigte hingen. Hij landde hard genoeg om wolken stof te laten opwarrelen,

die als roos op de schouders van de vampiergasten vielen. Hij zag Anna terugkomen van tante Agaath. Hij vloog naar beneden, pakte haar bij de schouders en trok haar mee.

‘Kom op. Laten we iets leuks gaan doen! Zullen we stiekem maden in glazen gooien?’ zei hij enthousiast.

‘Alweer? Ik moet trouwens moeder helpen. Dat heb ik beloofd,’ zei Anna, terwijl ze weg wilde lopen.

‘Waarom, wat doet ze dan?’

Anna wees naar de plek waar Freda naamkaartjes op een lange rij doodskisten stond te leggen. ‘Alles klaarmaken voor de dagrust van morgen. Misschien kun je helpen...?’

‘Nee,’ zei Rudolph. ‘Moeder zou alleen maar vragen waar mijn feestkieren zijn.’

‘En waar zijn die dan?’ vroeg Anna.

‘Begin jij ook al?’ zei Rudolph verontwaardigd, en hij vloog weg, omhoog naar de donkere plafondruimte.

Anna zuchtte en ging naar haar moeder.

Freda was in gedachten verzonken en vloog afwezig door de lucht. Anna zag dat ze sommige naamkaartjes ondersteboven had neergelegd, of scheef, of drie op één kist, dus legde zij ze zorgvuldig goed.

‘Ik maak me zorgen over tante Wulftrud en oom Ger-not,’ zei Freda.

‘Waarom?’

‘Om iets wat je vader zei...’

‘Zal ik ze tegemoet vliegen en ze zoeken?’ vroeg Anna gretig.

‘Jullie mogen van je vader de catacomben niet uit.’

‘We mogen helemaal nooit wat van hem,’ zei Anna binnensmonds.

‘Hmmm, lieverd?’ Freda schudde haar hoofd. ‘Die drukte in de lucht van vanavond was leuk... Maar het zou wel eens verkeerde types kunnen aantrekken. Jagers.’

Ze keek naar de naamkaartjes voor Wulftrud en Ger-
not in haar hand.

‘Op hun leeftijd helemaal hiernaartoe vliegen vanuit het Zwarte Woud. Arme oom en tante!’

Lees verder in *De kleine vampier*.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Der kleine Vampir*

Verschenen bij Rowolt Verlag GMBH

© 2017 Angela Sommer-Bodenburg, Nicholas Waller

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: First Look/Comet/A-Film

Filmstills: Comet Film GmbH, Entertainment One

Omslagontwerp: First Look/Comet/A-Film, Jasmijn de Boer

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4424 0 (e-book 978 90 261 4425 7)

NUR 283